

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.S., nar. ..., ..., *zastoupeného: JUDr. Josef Pelech, Ph.D., advokát, Kardinála Berana 1157/32, 301 00 Plzeň*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **29.08.2016 č.j. DSH/11486/16**,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 10.6.2016, č.j. MMP/140312/16, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 19.2.2016 (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a

náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že nebylo vyvráceno ve správním řízení zpochybnění postupu při měření rychlosti zařízením Polcam PC 2006. Správní orgán I. stupně i žalovaný se spokojily s vyjádřením svědka Z.K. a svědka P.K., že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a že jsou oba k obsluze radaru proškoleni. Žalovaný následně stejně jako správní orgán I. stupně k prokázání těchto tvrzení nevyžadoval jakékoliv osvědčení a ani si nevyžádal návod k obsluze radaru. Svědkové sice popisovali, jak změřili rychlost vozidla, oba se však odvolávali na úřední záznam. Shodně uvedli, že řídili vozidlo a druhý z nich měřil radarem, přičemž tyto nesrovnalosti nebyly vyvráceny ani úředním záznamem, na který odkazoval svědek K., který uvedl, že si myslí, že řídil sám a jeho kolega obsluhoval radar, ale není si tímto stoprocentně jistý, určitě by to mělo být uvedeno v úředním záznamu. Svědek K. uvedl, že řidičem vozidla byl on a jeho kolega obsluhoval radar. Ani v úředním záznamu není uvedeno, kdo řídil vozidlo a kdo obsluhoval radar. Za této situace je podle žalobce výstup z měření radarem nepoužitelný. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21.2.2007 č.j. 1Azs 96/2005-63, s tím, že podle žalobce tento judikát lze aplikovat i na daný případ, když z něho především vyplývá, že pokud je rozhodnutí správního orgánu postaveno na určitých důkazech, musí být tyto součástí spisu. Jde zejména o osvědčení o proškolení policisty a o návod k obsluze k radaru. Za této situace dle žalobce nebyl řádně zjištěn skutkový stav v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobce poukázal i na rozsudek NSS ze dne 17.6.2015 č.j. 4 Tdo 604/2015-33, dle něhož zásada vyplývající z článku 36 Listiny základních práv a svobod musí být vykládána tak, že v řízení před obecními soudy musí být dána účastníkovi možnost navrhnout důkazy, které pokládá za potřebné. Tomuto právu odpovídá povinnost soudu nejen o důkazech rozhodnout, ale i ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Podle žalobce pokud nebyly spolehlivě zjištěny zásadní skutečnosti, jako kdo prováděl změření a zda byl způsobit změření provést a zda měření bylo v souladu s návodem k obsluze, měl žalovaný využít zásady in dubio pro reo. Žalobce k tomu navrhl důkaz vyžádáním osvědčení o způsobilosti obsluhovat radar a vyžádáním návodu k obsluze radaru. Podle žalobce ani nebylo prokázáno, zda došlo k naplnění materiální stránky přestupku. Žalobce byl měřen ve chvíli klesání z prudkého kopce, kdy chtěl předjíždět kamion, navíc k němu zezadu se přibližovalo další vozidlo, kterému nechtěl překážet. Žalobce si neuvědomil, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost, pouze se snažil nebránit bezpečnosti a plynulosti provozu. Toto potvrzuje výpověď svědka K., podle něhož se může stát, že když sledovaný řidič vidí ve zpětném zrcátku rychle se přibližující vozidlo, tak z důvodu plynulosti silničního provozu s cílem umožnit mu předjetí, může v danou chvíli zvýšit rychlost jízdy svého vozidla. Dále si svědek stoprocentně nevzpomínal, podle svého vyjádření, že by žalobce svou jízdou někoho ohrozil. Z tohoto dle žalobce vyplývá, že existují okolnosti snižující nebezpečnost jednání a právem chráněný zájem k naplnění materiálního znaku přestupku nedošlo. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 14.12.2009 č.j. 5As 104/2008-45. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně, eventuálně žalovaný, měl vyslechnout opakovaně navrhované svědky B.M. a E.K. Neprovedením těchto důkazů bylo porušeno právo žalobce na obhajobu dle § 36 odst. 1 správního řádu (dále jen „s.ř.“). Podle žalobce tyto svědkové jeli ve vozidle s žalobcem a mohli tak dopomoci k objasnění celé záležitosti. V této souvislosti žalobce poukázal např. na rozsudek NSS z 20.1.2006 č.j. 4As 2/2005-62. Žalobce navrhl provést výslech těchto svědků v rámci řízení o žalobě. Žalobce také tvrdil, že opakovaně poukazoval na skutečnost, že

nebylo prokázáno, zda byl radar použit v souladu s návodem k obsluze. V návodu jsou uváděny hodnoty, jako od jaké vzdálenosti lze radar používat, pod jakým úhlem může být vozidlo měřeno. V místech s velkou rychlostí projíždějících vozidel je vhodné pro dosažení větší délky záznamu nastavit delší úsek měření než je přednastavených 100 m, což v daném případě na dálnici splněno nebylo. Hodnota 100 m je doporučena pro měření do 100 km/h, přesto byl žalobce měřen na vzdálenost 100 m. Žalobce také namítal, že i z fotografií je zřejmé, že v zorném poli radaru byla tři vozidla, což zakládá pochybnost o tom, jaké vozidlo bylo změřeno, či zda nedošlo k odrazu od jiného vozidla.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že s ohledem na odkaz na rozsudek NSS č.j. 7As 18/2011-54 nebylo zapotřebí do spisu zakládat osvědčení o proškolení policistů k provádění měření. Taktéž nebylo zapotřebí pochybovat o správnosti měření, neboť žádná pochybnost o tom, zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, nevznikla. Pokud nebylo shledáno potřebným dokazování způsobilosti policistů k provádění měření, tedy založeno osvědčení o proškolení policistů a taktéž návodem k obsluze, pak nebylo nutno tyto písemnosti zakládat do spisu a provádět k důkazu. Skutečnost, že nelze na základě výpovědi svědků spolehlivě zjistit, kdo konkrétně obsluhoval v inkriminovanou dobu měřící zařízení, nezpůsobuje důkazní nouzi v projednávané věci. Naplněním materiálního znaku přestupku se zabýval správní orgán I. stupně dostatečně. Podle žalovaného jednání žalobce spočívající v překročení rychlosti podstatným způsobem, tedy nejméně o 57 km/h, je jednoznačně protiprávní jednání naplňujícím materiální znak přestupku, kdy zcela jednoznačně se nejednalo o stav vylučující protiprávnost (krajní nouzi), neboť pokud by k takové situaci došlo, nebyla by splněna podmínka, že předmětnou situaci nebylo možno řešit jinak bez porušení správního předpisu. I pokud by navrzení svědci vypovídali v žalobcův prospěch, jejich výslech by nemohl zprostit žalobce odpovědnosti z přestupku, neboť by nemohli zpochybnit samotné zjištěné překročení rychlosti naměřené ověřeným přístrojem, nýbrž by mohli toliko případně potvrdit důvody překročení rychlosti. Vzhledem k tomu je nutné setrvat na závěru o nadbytečnosti takových důkazů. Žalovaný neshledal žádné důvody pochybovat o tom, že měřící zařízení bylo užito v souladu s návodem k obsluze.

V replice žalobce setrval na stanovisku, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav a že důkazy byly provedeny v rozporu se zákonem, že podstatné důkazy nebyly opatřeny, ani nebylo řádně zdůvodněno, proč tyto důkazy opatřeny nebyly.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 3.2.2016, podle něhož v tento den v 15:35 hod. řídil žalobce vozidlo Škoda Superb RZ ... na dálnici D5 na 69,5. km ve směru na Rozvadov a zařízením Polcam PC 2006 mu byla naměřena rychlost jízdy 193 km/h, což činí po odečtení tolerance 187 km/h. Žalobce odmítl podepsat oznámení, proškrtnl kolonku. Z úředního záznamu z téhož dne vyplývá, že hlídka měla vozidlo od změření až po zastavení na dohled, zastavila ho na 73. km. Dále jsou součástí správního spisu fotografie pořízené z radarového zařízení. Jako začátek je označena fotografie z času 15:35:55 hod. a konec 15:35:56 hod., tedy po 100 m s vyznačením změřené rychlosti, kdy je zřejmé, že vozidlo v levém pruhu zatím předjelo kamion v pravém pruhu a velikost vozidel se nezměnila, tudíž se policejní vozidlo nepřiblížilo k měřenému vozidlu. Na první fotografii je vozidlo žalobce v levém jízdním pruhu, v pravém pak je vedle něho nákladní vůz a za ním

osobní vozidlo. Na fotografii č. 1 je ještě za kamionem další osobní vozidlo, které na fotografii č. 2 zůstává za kamionem a je viditelné na snímku pouze minimálně na samém pravém okraji snímku a pouze z malé části. Na výsledné fotografii č. 2 je zaznamenána rychlost 193 km/h. Na 3. fotografii z 15:36:06 je již pouze vozidlo žalobce. Dále je zde 4. fotografie vozidla pořízená zepředu měřeného vozidla s čitelnou registrační značkou z 15:36:53.

Při jednání dne 11.5.2016 žalobce uváděl, že si je jistý, že po celou dobu jel pomaleji než mu bylo naměřeno. Sledoval spíše provoz, nikoliv tachometr, vedle něho jela ještě dvě vozidla rychleji než on. Byl zastaven před Obchodním centrem Olympia v klesání na prudkém kopci, kde chtěl zrovna předjet kamion, tudíž určitě přidal a neuvědomil si, že jede rychle. Policejní vozidlo ho dojíždělo a nechtěl mu bránit v cestě.

Svědék Z.K. vypověděl, že tedy v předmětný den měli přiděleno služební vozidlo značky Superb v civilním provedení, které má pevně zabudováno měřící zařízení Polcam. Tento svědek uvedl, že byl řidičem a jeho kolega K. obsluhoval radar. Měření rychlosti se provádí za jízdy, kdy se srovná rychlost vozidla služebního se změřeným. Zmáčkne se frekvence nahrávání a po ujetí dráhy 100 m radar vyhodnotí rychlost jízdy měřeného vozidla. Za vozidlem žalobce vyjížděli z 61. km dálnice D5 ve směru na Rozvadov, dojeli ho na cca 65. km. Čekali, zda si jich řidič všimne, ale jeho vozidlo jelo stále rychlostí okolo 200 km/h. Jednalo se o nejnovější typ Škoda Superb combi třetí generace. Za vozidlem jeli zhruba 6 km. Bylo zastaveno u sjezdu z dálnice D5 u Olympie. Během této jízdy vozidlo neztratili z dohledu, svědek vyloučil záměnu řidičů, vozidlo nikde nezastavilo. S řidičem byli spolujezdci, ale tyto neztotožňovali, jelikož k tomu neshledali důvod. Měřit vozidlo žalobce začali proto, že jelo vyšší rychlostí a současně si policejního vozidla žalobce nevšiml.

Svědék P.K. měl za to, že předmětného dne vozidlo řídil on a jeho kolega obsluhoval radar, ale nebyl si tím stoprocentně jistý, odkázal na úřední záznam. Přesně neví, kde vozidlo změřili, měl za to, že někde ve směru z kopce k Olympii, jednalo se o vozidlo Škoda Superb. Oba svědkové v podrobnostech odkázali na úřední záznam. Při provádění měření, které bylo podle svědka dle návodu k obsluze, počkali, až se změří naměřená rychlost jízdy změřenému vozidlu na radaru a následně vozidlo předepsaným způsobem zastavili. Způsob měření popisoval svědek K. stejně jako svědek K., že za změřeným vozidlem se vydají a po srovnání rychlosti se zmáčkne začátek měření. Dle svědka postupovali v souladu s návodem k obsluze.

K věci se písemně vyjádřil žalobce prostřednictvím zástupce v podání ze dne 8.6.2016, jehož obsah je prakticky shodný se žalobou.

V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že vycházel z podkladů ve spise, včetně ověřovacího listu č. 54/15 k předmětnému rychloměru, podle něhož byl rychloměr ověřen dne 8.4.2015 a rok měl platné ověření, což dokladuje správnost provedeného měření, stejně jako výstup z radaru. K výpovědím policistů správní orgán uvedl, že je má za nestranné, jelikož nebyly zjištěny poznatky, že by měli policisté zájem na výsledku řízení či na poškození obviněného. Správní orgán proto nemá důvod zpochybňovat jimi uváděné skutečnosti, které zjistili při výkonu služebních povinností. Svědecké výpovědi v důležitých bodech korespondují a správní orgán na ně nahlíží jako na věrohodné, byť se

svědci neshodli na tom, kdo inkriminovaného dne řídil vozidlo a kdo obsluhoval radar, což správní orgán připisuje časovému odstupu od silniční kontroly a pracovní vytíženosti policistů, jejichž jednou z náplní služebních povinností je měřit rychlost jízdy vozidel. To dokládá i svědecká výpověď svědka K., podle které tímto způsobem kontroluje více vozidel. Je tedy logické s ohledem na množství přestupků, které svědci řešili, a vzhledem k uplynulé době od spáchání přestupku, že si nevybavuje všechny podrobnosti. Nicméně oba shodně uvedli, že jsou řádně proškoleni k obsluze radaru a v daném úseku měli oprávnění měřit z důvodu územní působnosti. Důkazní nesoulad považuje správní orgán za nepodstatný, nesnižující důkazní sílu svědeckých výpovědí. Správní orgán poukázal na rozsudek NSS ze dne 8.3.2011 sp.zn. As 18/2011-54, podle kterého je nadbytečné zjišťovat, zda byli policisté oprávnění a proškoleni k obsluze měřicího zařízení či nikoliv, neboť k této činnosti, tedy ke kontrole dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu jsou oprávněni ze zákona a současně protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně přesvědčivě zadokumentováno fotografiemi ze zařízení Polcam. Podle správního orgánu se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že policisté nejsou řádně proškoleni. Správnímu orgánu je z vlastní úřední činnosti známo, že výstupem ze zařízení Polcam je vždy videozáznam, přičemž postačují pouze dva snímky ze záznamu, jeden v okamžiku zahájení měření a druhý v okamžiku ukončení měření, přičemž měřené vozidlo musí být na druhém snímku ve stejné nebo v menší velikosti při nezměněném zoomu. Tato skutečnost byla ověřena po podrobnějším prostudování snímku, kdy bylo zjištěno, že policejní vozidlo se nepřibližovalo k měřenému vozidlu, což by způsobovalo nesprávné měření. V daném případě je vozidlo na obou snímcích rozměrově totožné, tj. policisté postupovali správně. Je nadbytečné provádět jako důkaz návod k obsluze zařízení. Tvrzení žalobce, že v návrhu k obsluze je doporučeno pro vozidla projíždějící velkou rychlostí nastavit delší úsek měření a nikoliv 100 m, je zcela irelevantní, kdy je navíc ve vyjádření zmocněnce pouze doporučené a vhodné, nikoliv přesně stanovené. Tato skutečnost nemohla v žádném případě ovlivnit naměřenou rychlost obviněného. K námitce, že na fotografii jsou tři vozidla, což způsobuje pochybnost o tom, zda bylo změřeno vozidlo žalobce anebo zda nedošlo k odrazu od jiného vozidla, správní orgán nejprve uvedl, že výpověďmi policistů byla tato skutečnost vyvrácena, když shodně popsali způsob měření, které bylo provedeno za jízdy, kdy služební vozidlo bylo v pohybu, srovnalo rychlost jízdy se změřeným vozidlem, poté zmáčkli nahrávání a po ujetí dráhy 100 m sám radar vyhodnotí rychlost jízdy změřeného vozidla. K tomu policista K. uvedl, že po změření se počká, než se objeví na displeji radaru naměřená rychlost a následně je vozidlo zastaveno. Oba policisté vyloučili záměnu vozidel a řidičů, když uvedli, že měli vozidlo celou dobu na dohled. Fotodokumentace současně prokazuje, že bylo skutečně změřeno vozidlo žalobce, neboť je zde vidět, že radar měří před nimi jedoucí vozidlo značky Škoda, které je detailně vidět na samostatném snímku. Správním orgánem nebyly zjištěny žádné skutečnosti snižující nebezpečnost pro společnost, tedy byl naplněn materiální znak přestupku, kdy není potřeba přímé ohrožení účastníka silničního provozu, stačí porušení konkrétní povinnosti. Bylo prokázáno, že žalobce ohrozil společenský zájem, když se nejednalo o bagatelní překročení rychlosti jízdy, nelze tedy konstatovat, že by jednání postrádalo škodlivost, a to s ohledem na fotodokumentaci a výpovědi policistů, jimiž bylo prokázáno, že provoz byl v tu dobu střední. Cílem je zvýšení bezpečnosti silničního provozu a jeho účastníků, neboť s vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha a zvyšují se nároky na rychlost reakce řidiče. Jelikož obviněný překročil rychlost řidiče o 57 km/h, nelze konstatovat, že by nebyl naplněn materiální znak přestupku. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS č.j. 5As 106/2011-77 ze dne 6.1.2012,

podle kterého v běžných případech překročení nejvyšší dovolené rychlosti dochází i k naplnění materiálního znaku přestupku. Jinak je tomu jen v případech, pokud existují významné okolnosti vylučující, aby byl porušen nebo ohrožen chráněný zájem společnosti. O nenaplnění materiálního znaku přestupku lze uvažovat jen při velmi malém bagatelním překročení nejvyšší dovolené rychlosti, které je řidičem stěží seznatelné, nikoliv při překročení o 57 km/h. Vyjádření žalobce, že nesledoval tachometr a neuvědomil si rychlou jízdu, nezavazuje žalobce odpovědnosti za přestupek, neboť žalobce je povinen dodržovat stanovenou rychlost jízdy a průběžně pohledem na tachometr kontrolovat rychlost vozidla. K odpovědnosti stačí zavinění z nedbalosti. Stejně tak se nelze vyvinít tvrzením, že vedle jela dvě vozidla ještě rychleji, že se snažil předjet kamion z kopce či že jej dojíždělo vozidlo policistů, kterému se snažil uvolnit průjezd. Návrhy na provedení výpovědi navržených svědků správní orgán zamítl s tím, že by nepřinesly žádné nové skutečnosti do řízení, když skutečný stav věci byl zjištěn na podkladě provedeného dokazování beze všech pochybností. Další důkazy by byly nadbytečné. Při stanovení viny byla vzata v úvahu možná odchylka měřicího zařízení 3%.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný doplňoval, že žalobce nepochybnil svými tvrzeními relevantnost měření tak, aby o něm vznikla důvodná pochybnost. Naopak z provedeného dokazování, z výpovědi strážníků a z ověřovacího listu je zřejmé, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Správnost měření dokumentují pořízené fotografie, způsobilost měřicího zařízení prokazuje platný ověřovací list a způsobilost svědků není důvod zpochybňovat, neboť tito se v rámci své činnosti zabývají měřením rychlosti vozidel, kdy policie ČR garantuje jejich způsobilost k výkonu jejich služebních povinností. Nadto oba policisté se vyjádřili, že jsou proškoleni, tedy je irelevantní, který z nich měřicí zařízení obsluhoval. Samotná skutečnost, že shodně neuvedli, kdo obsluhoval radar a kdo řídil, nemůže mít za následek zpochybnění věrohodnosti jejich výpovědí, neboť byli vyslýcháni s odstupem více než tři měsíců od protiprávního jednání a vzhledem k tomu, že měření rychlosti je pravidelnou činností svědků, je logické, že si nemusí s ohledem na zapomínání běžných skutečností zapamatovat všechny podrobnosti. S ohledem na výpověď svědků se jeví pravděpodobné tvrzení svědka K., že byl řidičem on, neboť svědek K. si tímto jist nebyl. I pokud nelze mít tuto skutečnost za zjištěnou, nezpůsobuje to důkazní nouzi či nepoužitelnost fotodokumentace, neboť o správnosti měření radaru a způsobilosti osoby obsluhující radar není ani tak pochyb. K materiálnímu znaku žalovaný konstatoval, že měl kontrolovat rychlost jízdy například dle tachometru a nelze při tak zásadním překročení rychlosti pochybovat o tom, že by žalobce byl jen pohledem na tachometr a také z okna vozidla musel rozpoznat, že nejede rychlostí dovolenou. Z výpovědi svědka K. nevyplývá, že by bylo dovoleno s ohledem na plynulost a bezpečnost silničního provozu neúměrně zvyšovat rychlost. Z toho pouze vyplývá, že může k takovým situacím dojít. Pokud by žalobce rychlost své jízdy neúměrně nezvýšil, nemuselo k této situaci vůbec dojít či mohl ji řešit nikoliv zrychlením, ale naopak zpomalením, aby jel rychlostí dovolenou. K předjetí kamionu nebyl žalobce nucen, a pokud by nejel nedovolenou rychlostí, nebyl by ani dojížděn policejním vozidlem, kterému chtěl údajně uvolnit průjezd. Pokud by i navržení svědci vypovídali v jeho prospěch, nepřinesla by výpověď žádné nové podstatné informace potřebné k rozhodnutí ve věci, neboť tvrzení by nebyla s to zprostit žalobce odpovědnosti za přestupek. Žalobcem totiž nejsou tvrzeny žádné skutečnosti, např. vylučující protiprávnost jednání, proto neprovedením výsledku svědků nebyl žalobce zkrácen na svých právech a jejich výsledky by byly zbytečné.

Žalobce sám si je vědom, že hodnoty ohledně ujeté vzdálenosti při měření jsou hodnotami doporučenými, a i když je použita vzdálenost 100 m pro měření ve vyšších rychlostech, nemůže to mít za následek takovou nepřesnost, kterou by nebyla s to pokrýt odchylka měření 3%. Provedené měření vzhledem k dodržení správného způsobu při měření je namísto považovat za relevantní důkaz prokazující spáchání přestupku. Měřené vozidlo je na počátku měření a na konci měření stejně velké, tedy nedošlo k přiblížení vozidla měřícího k vozidlu měřenému. Nelze tedy pochybovat o naměřené rychlosti ani o tom, že byla naměřena vozidlu žalobce. Policisté dle své výpovědi sledovali vozidlo od změření až do zastavení vozidla, tedy potvrdili, že nedošlo k záměně vozidel ani řidičů. Navíc z výpovědi obou svědků je zřejmé, že bylo měřeno vozidlo Škoda Superb třetí generace nové řady a z fotodokumentace vyplývá, že nemohla být měřena rychlost ani nákladnímu vozidlu ani tmavému vozidlu značky Škoda, zřejmě také Octavia Combi, nikoliv však novému typu třetí generace. Bylo zastaveno vozidlo, které bylo specifikováno registrační značkou, která je čitelná. Z výpovědí svědků je zřejmé, že měření probíhalo v souladu s návodem k obsluze, navíc měřící zařízení mělo platný ověřovací list, proto není důvod pochybovat o tom, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a změřená rychlost byla skutečně rychlostí měřeného vozidla. Toliko vozidlo řízené žalobcem v pruhu levém je jediné ve stejném pruhu jako měřící vozidlo. Na konci měření je již viditelné pouze vozidlo žalobce.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

První námitka se týkala tvrzení o nevěrohodnosti svědků, zakročujících policistů, z toho důvodu, že neuvedli shodně, kdo řídil vozidlo a kdo obsluhoval radar. Soud má za to, že se touto otázkou dostatečně zabýval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí a soud se přiklání k této argumentaci, že pravděpodobně řídil svědek K., který při jednání uvedl, že řídil vozidlo, naopak méně pravděpodobná varianta je řízení svědkem K., který výslovně přiznal, že si není jist. Jedná o zcela nepodstatný rozpor ve výpovědích policistů běžný v procesu zapominání a potvrzující, že policisté např. nebyli předem domluveni, jak mají vypovídat. Přes pochybnosti v této otázce tudíž nelze dovodit nevěrohodnost a nepoužitelnost výpovědí v rozhodujících okolnostech skutkového děje, který bez důvodných pochybností vedl k závěru o spáchání přestupku žalobcem.

Oba policisté potvrdili, že k obsluhování radaru jsou proškoleni a oprávněni. Žalovaný nadto správně poukázal na rozsudek NSS č.j. 7As 18/2001-54, z něhož vyplývá, že není povinností prokazovat proškolení policistů k provádění měření. Tzn. není vadou řízení, pokud není obstarán písemný doklad dokazující proškolení policistů. Z toho důvodu pro nadbytečnost ani soud neprovedl i v žalobě navržený důkaz vyžádáním osvědčení o způsobilosti obsluhovat radar. K porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu ani čl. 36 Listiny základních práv a svobod v této souvislosti nedošlo, neboť z výše shrnutého odůvodnění obou správních rozhodnutí jednoznačně vplyne, že se správní orgány s návrhy žalobce na doplnění dokazování vypořádaly dostatečně podrobně a svůj závěr logicky zdůvodnily.

Žalobce v žalobě své pochybnosti o měření v souladu s návodem k obsluze opíral jednak o skutečnost, že nebylo prokázáno, kdo prováděl měření, a jednak o tvrzení, že dle návodu bylo vhodné měřit při vyšších rychlostech na úseku větším než 100 m. Tato tvrzení podle názoru soudu nejsou s to zpochybnit správnost provedeného měření. Jak již bylo výše

uvedeno, oba svědci jsou podle svého tvrzení k obsluze radaru proškoleni a oba také podrobně popsali, jak s radarem zacházet a jak provádí v těchto situacích měření. Nevznikly proto pochybnosti o tom, zda měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze radaru. Žalobce nepochybnil, že nastavená vzdálenost pro měření byla v souladu s pravidly stanovenými v návodu k obsluze, pouze měl za to, že delší úsek by byl „vhodnější“. To znamená, že ani tímto tvrzením není zpochybněno změření dle návodu k obsluze. Na základě toho soud shledal nadbytečným doplňovat dokazování o návod k obsluze, neboť tvrzeními žalobce nebyl zpochybněn zjištěný skutkový stav.

Správní orgány se zabývaly i naplněním materiální stránky přestupku, jak vyplývá z výše shrnutého odůvodnění správních rozhodnutí. Za situace, kdy žalobce překročil dovolenou rychlost o nejméně 57 km/h, nelze mít o naplnění materiální stránky přestupku pochybnosti. Tvrzení žalobce, že nebezpečnost protiprávního jednání je snižována tím, že jel z prudkého kopce, kdy chtěl předjíždět kamion, a nechtěl překážet za ním se přibližujícímu vozidlu, není akceptovatelné. Tyto skutečnosti nelze považovat mimořádné okolnosti, jež by způsobovaly, že stupeň nebezpečnosti jednání žalobce byl nepatrný.

Soud má za zcela nevěrohodné tvrzení, že si žalobce neuvědomil, že by se jednalo o rychlost, která by nebyla dovolená, neboť se jednalo o rychlost okolo 190 km/h, kterou tu není možné za běžných situací neregistrovat jako (i pocitově) výrazně vyšší, než je dovolených 130 km/h. I kdyby tomu tak bylo, je žalobce plně odpovědný za své jednání, neboť jeho povinností řidiče je také sledovat tachometr.

Pokud jde o návrh žalobce na výslech svědků B.M. a E.K., má soud za to, že byl správními orgány dostatečně zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností a ani soud neshledal konkrétní důvody pro doplňování skutkového stavu výsledkem těchto svědků. Jak správně uvedl žalovaný, žalobce netvrdil sám žádnou okolnost vylučující protiprávnost jeho jednání, tudíž není zřejmé, jaké podstatné skutečnosti by měly být těmito důkazy prokazovány. Z žaloby lze dovodit, že výpovědi měly směřovat k podpoře žalobcových tvrzení ohledně materiální stránky přestupku, o jejímž naplnění na základě výše uvedených úvah nejsou žádné pochybnosti. Tudíž má soud za nadbytečné provádět výslech těchto svědků.

Pokud jde o tvrzení, že na fotografii jsou tři vozidla, z výše popsaných fotografií č. 1-3 ve správním spisu je zřejmé, že se jednalo pouze o fotografii na počátku měření. Na první fotografii je vozidlo žalobce v levém jízdním pruhu, v pravém pak je vedle něho nákladní vůz a za ním osobní vozidlo. Na fotografii č. 1 je ještě za kamionem další osobní vozidlo, které na fotografii č. 2 zůstává za kamionem a je viditelné na snímku pouze minimálně na samém pravém okraji snímku a pouze z malé části. Na výsledné fotografii č. 2 je zaznamenána rychlost 193 km/h. Na 3. fotografii z 15:36:06 je již pouze vozidlo žalobce. Pochybnosti o tom, které vozidlo bylo změřeno, jsou vyvráceny jednak výslednými fotografiemi z konce měření, které zobrazují jen vozidlo žalobce se změřenou rychlostí, a jednak výpověďmi policistů, kteří jasně popsali, že měřili vozidlo jedoucí před nimi v levém pruhu, kde se nacházelo pouze vozidlo žalobce.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11.12.2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně